

NICARAGÜA: UN PROBLEMA ETERN?

TOTS, QUI MES QUI MENYS, HEM SENTIT PARLAR DE NICARAGUA, DE LA REVOLUCIO SANDINISTA I DE LA "CONTRA". L'AUTOR, EN EL PRESENT ARTICLE, ENS FA UN BREU REPAS A LA HISTORIA MES RECENT D'AQUEST PAIS CENTREAMERICA PER PASSAR TOT SEGUIT A ANALITZAR LA SEVA REALITAT ACTUAL. UNA REALITAT AMENACADA DE GUERRA I D'INGERENCIES EXTERIORS.

Nicaragua està en guerra. Una guerra que no ajuda gens a la reconstrucció d'aquest país.
foto "El Mon"

El 19 de juliol del 1979 Nicaragua saltava a les primeres pàgines dels diaris del món amb una notícia que marcaria el rumb d'aquest país centreamericà: triomfava la Revolució encapçalada pel Frente Sandinista de Liberación Nacional (FSLN) i recolzada per un poble cansat de la sangrant dictadura que fins al moment havia patit. Des d'aquest dia, els Estats Units es varen destacar per la seva intransigent posició envers aquest país. L'opinió pública internacional s'interroga sobre el que passa en aquesta zona del món i moltes són les opinions sobre el que succeix en aquest país que ocupa aproximadament la quarta part d'Espanya i compta amb una població de gairabé tres milions d'habitants. És difícil ser objectiu a l'hora de parlar de Nicaragua i és per això, per a no enganyar a ningú, que vull manifestar de bon principi la meua simpatia envers els sandinistes i envers tots els revolucionaris nicaragüencs, saben que són molts els errors que es poden cometre però conscient, al mateix temps, de les difícils condicions en les quals el govern ha de resoldre els problemes plantejats.

Abans de la data citada, Nicaragua era un país amb unes condicions similars a les de moltes nacions del tercer Món: pobresa de les classes populars, que en ocasions era autèntica misèria, corrupció en l'administració, existència d'una oligarquia formada per poques famílies que controlaven la major part del país i subordinació absoluta als interessos nordamericans. El poder era ocupat per

Anastasio Somoza, el qual va heretar el càrrec de Cap de l'Estat del seu pare (es parlava de Nicaragua com de la finca dels Somoza). Contra aquesta situació es va aixecar el Frente Sandinista de Liberación Nacional, creat per Carlos Fonseca i el nom del qual procedeix de Sandino, heroi nacional que va lluitar contra la invasió nordamericana de principis de segle. Les terres dels Somoza són confiscades (Somoza morirà poc després a mans d'un grup ultrasquerrà a l'Uruguai) així com empreses vitals per l'economia. Els sandinistes intenten d'aproximar-se als Estats Units, però l'administració Reagan tanca tota possibilitat de contacte amb aquest petit país al que acusa de ser una nova Cuba. La situació interior és força pèsima: crisi econòmica aguditzada per la manca de tècnica, doncs la major part d'ells eren nordamericans o persones pròximes a l'oligarquia; boicot per part dels Estats Units, país del que depenia la major part de l'economia de Nicaragua (compra de maquinària i venda dels productes agrícoles); situació de guerra contra les bandes dels antics guàrdies somozistes (els anomenats "contras") que són finançats públicament per l'administració Reagan i als qui, molt cínicament, s'anomena "lluitadors de la llibertat". Malgrat aquesta situació i malgrat els intents nordamericans de presentar el nou règim polític com una terrible tirania, el 1983 es varen celebrar a Nicaragua eleccions generals

a les que s'hi varen presentar diferents formacions polítiques i que varen ser guanyades amb majoria absoluta pel F.S.L.N. Les eleccions, segons varen testificar observadors independents de diferents països, varen ser netes i justes, malgrat les difícils condicions en les que viu el país.

Són variades les acusacions llançades per l'administració nordamericana contra l'actual Nicaragua. Intentaré mostrar tot seguit que no són més que falsetats llançades per a justificar l'actual guerra bruta i, en el seu moment, una hipotètica invasió militar que no es pot descartar. Les principals acusacions, amb la corresponent contraargumentació, són les que segueixen: A) Nicaragua, diuen, és una dictadura. Abans de donar resposta a aquesta afirmació cal que observem ben bé la situació del país. Es tracta d'un país que ha escapat d'una llarga dictadura i que ara que té un govern revolucionari i popular s'ha vist agrair per la primera potència de la terra. A Nicaragua hi ha hagut una revolució. Però una revolució que, a diferència de les altres revolucions que hi ha hagut al món, ha mantingut el pluralisme polític des del seu començament. És així que s'han pogut presentar a les eleccions generals a les que abans feiem esment des d'un partit conservador, el Social Cristià, fins a diferents fraccions marxistes-leninistes. Els diaris no han estat mai censurats a no ser que es tractés de casos de seguretat nacional,